

PERIÒDICH POLÍTICH VERMELL

== SALUT PÚBLICA == INTERESSOS POPULARS == ARTS Y LLETRAS ==

Redacció y Administració: carrer de Ronda de la Universitat, número 6, Barcelona

— VENTA: 25 exemplars, 1 pesseta; Un número, 3 quartons. — Surt a llum los divendres ab tota regularitat. — SUSCRIPCIÓ: Espanya, 1 real trimestre; Estranger, 16. —

LO PAGÉS

Un fill d'una família acomodada, jove encara, s'ha tornat físic i està a l'últim grau, a causa de sas calavazades y de las de sos pares.

En la actualitat està explotant un negoci que li dona molt, y es d'un pobre pagés que ja fa temps té ganas d'enviar aquest noy a dida, sino que pera no donar una esquelotada s'aguanta esperant que s mori pera recobrar lo seu.

Lo bordégas té un majordom que va treballar molt pera ferli obtenir aquest negoci, que havia estat fora de la majordomia una temporada y tem lo dia en que falti son amo, per qual causa tot ho esguerra y ho fa anar de mal bordés.

La mare de la criatura, ab lo trastorn que es de comprendre al veure son fill malalt, s'ha confabulat ab un entrant de la casa (que havia sigut majordom una temporada), pera apoderarse del negoci tan bon punt lo mocós se mori y explotar al pagés en nom de la mare y per compte dels dos.

La mare no corre molt be ab lo majordom; aixó fa que visqui a fora, pero son fill té taula parada y lliu per quan hi va, y li fa passar una rendeta que paga'l pobre pagés.

En aquest estat las cosas, lo qui avuy maneja las cireras de la casa no té mes remey que deixar fer a la mare, si be no pert la esperansa de combinar un medi pera que se nomenin tutors a las criaturas y ell esser un dels tals y segueixi lo negoci en nom dels hereus y en profit propi. Per aquesta combinació conta ab l'apoyó d'un foraster, home molt y molt important, y ab los parents de la dona del malalt.

L'altre, lo soci de la mare, conta ab la influencia d'un naviero molt afamat y ab l'apoyó de tots los treballadors de la casa que foren despedits al cambiar de majordom, y'l pagés es tan bé qu'encara'l saluda quan passa pe'l seu costat y li fa la mitja rialla. Aquesta circumstancia també favoreix los plans de la mare.

Pero es de notar que si guanya aquesta, es a dir, si quan lo físic fini queda ella mestressa de casa, lo navier se farà plaga de las fábricas que té'l pagés, y si queden los tutors de la maynada, amos de tot, regalarán al foraster unas casetas que té'l pagés abandonadas casi y molt lluny de casa. Com que aquest foraster ja s'ho té mitj coll avall, ja ha enviat gent allá pera comensar a ferho seu.

Y ab tot aixó, qué fa'l pagés? Burro de cops tota la vida, no s'estreueix a alsa'l gallo. Veu tota la embusteria que'l rodeja, coneix les manyas, pero res; com que no está acostumat a

administrar lo seu, té desconfiansa en sí mateix y deixa fer. Ja té amichs, ja té companys honrats, inteligents y actius que'l salvarian, pero com que ha perdut lo dó del acert, y casi sempre que ha escullit s'ha tallat; com que no vol pendres la molestia d'estudiar las personas y las cosas, com que no vol tenir la energia y resolució que li pertoca enjegantho tot a rodar y encarregant lo seu negoci a homes lleals, sens deixar de vigilarlos pera tirarlos pe'l balcó si li fan; succehirá lo de sempre: los estranys arreglaran casa seva y ell sempre será'l pagés.

L'ATREO

UN ATROPELL

Lo diumenje passat era fira de Verdú.

Un noy repartía La TRAMONTANA entre 'ls que de costum la prenen cada semana en dit poble, quan al entrar a deixarlas en un café, se li acostó un senyor que li diu:

—Noy; qué son aquests papers?

—La TRAMONTANA.

—Dómen un.

—No puch servirlo, porque tots los números que porto son per suscriptors, y si li dongués a vosté me faria falta per un altre.

—No ets fill d'un boter, tu?

—Si senyor.

—Y ton pare ven diaris?

—No senyor; no mes se cuyda de repartirlos, y jo ho faig per ell.

—Donchs segueix.

Y va pendre al noy los números que portava y se'n aná a Casa la vila.

Allí deixaren al noy llarga estona sense dirli res, lo quin fastidiat de tant esperarse, preguntó al fi si se'n podia anar y si li tornavan las Tramontanas, a lo qual li feren de resposta:

—Ja te'n pots anar quan vulguis, pero si vols los papers digas a ton pare que vingui ell mateix a buscarlos.

Lo noy aná a trobar a son pare, que es lo corresponal de nostre periòdich, y li contá tot lo succehit.

Lo pare se dirigí a Casa la vila sens perdre moment.

—Se pot entrar? digué devant d'una porta ahont s'hi sentia burgit.

—Endevant, respongueren.

—Jo soch lo pare del noy al qui han pres las Tramontanas, y vinch porque me las tornin, que son mevas.

A lo qual contestá lo senyor que se las havia apropiat:

—Jo soch lo jefe de policia de la provincia, y per lo tant estich autorizat para fer lo que hi fet.

—Si no m'ho'explica millor, permetim que li diga que no ho vaig proo clar.

Y contestá'l pollisot grog.

—Donchs miri: veu aquesta lámina: (y li va ensenyar la del nostre últim número); donchs aixó representa lo roseri de la aurora, y aixó no s'pot publicar, porque la autoritat no ho permet.

—Estranyo molt lo que vosté diu, porque si la lámina hagués sigut privada, es ben segur que ja no hauria jo rebut aquest número, per quan a Barcelona no hi faltan fiscals ni altres autoritats que vigilan per ahont se poden agafar per un pèl contra 'ls diaris, lo qual vol dir que no crech que la lámina haja sigut privada per res. Y además, afegí'l corresponal animantse per graus, a mi res me importa la lámina ni lo demás, no sent privat lo número; lo que me importa es que 'ls números son meus y de ningú mes, y aquell que me 'ls prengui comet un robo.

Lo pollisot quedá pensatiu un rato.

Sens dubte, per la energia del corresponal, degué pensar que si 'n feya massa sortiria a La TRAMONTANA, y contestá:

—Tingui, las hi torno porque vull, pero vagi ab cuydado, que a Lleyda aquest periòdich se ven molt d'amagat, y algun dia...

—Donchs miri, jo'l reparteixo molt públicament; y no tan sols La TRAMONTANA, sino també La República, Las Dominicales y El Federalista, y tots los periòdichs republicans y anti-clericals que s'presentin, que jo no me embuto las mans ab altres classes de papers que los d'aquesta índole.

Així acabá aquest episodi policheasco.

Per nostra part tenim d'afegir, si es que efectivament l'afana-Tramontanas de Verdú es lo jefe de policia de la provincia de Lleyda, que aquest bon senyor no sab lo que s'peca en materia de cumplir son deber respecte a impresos degudament legisats, que no tenen cap necessitat d'amagarse per res, com ell suposa que s'fa a Lleyda ab nostre periòdich.

Gracias que a Verdú va toparse ab un esquilat que va saber espantarse las moscas, que de altre modo es casi segur que 'ls papers afanats, afanats haurian quedat, per obra y gracia de la policia de Lleyda.

Y no insistim mes sobre l'acte d'aquest pollisot manso, porque la acció no val la pena, després d'haber degenerat en una acabada ridiculesa.

Pera acabar, no podem per menos de proposar al govern que na fa felissos que dongui una recompensa al sequestrador de La Tramontana, quan menos per la bona intenció que ab sas accions demostrà Verdú.

Y si'l govern no'ns escolta, consti que, si torna á buscarnos bronquinas l'esmeniat polissont, li publicarem la caricatura ab uns quants versets alusius.

Es lo menos que podem fer pera aixecar un monument á sa immortalitat.

QUI HO ENTENT QUI NO HO ENTENT

A la porta d'un convent així á una noya maqueta parlava un sacerdot tot rent la mitja rialta:

— Si un jove t'ha enamorat y t'ha deixat oblidada, professant ben aviat ab Deu pots estar casada. Que si be mirartho vols, aixis la vida es ditosa; y es un casament tan dolc que res á igualarlo' s' posa. Ja pot ser rich l'hereu que vulga ab tu enmullerarse, que sant l'home un gran pilliet así de la dona oblidarse. Y deixantla sola al lilt casi tots van de buranga, buscant sempre ab molt delit, fora de casa, una ganaga. L'home may té cap madó; y tot aixó que t'explico podria passarte á tu, y ex per la dona un gran mico. Noya, creu, no'ns parlem mes; tu ets bonica y aixarida, y á n'agui sense parlar passarás molt bona vida. Tindrás amigues y amichs y una celida per tu sola, ab un lilt de bons abrichs y un santicristo que acomoda. Y si tens algun peccat té'l convent confessorari y un confessor molt trempat que t' farà passat a raders. Tindrás copayró ardi, "bont podrás, ab gran traqueusa, passejar si vols al sol, qu'estich tot ple de pureza. Sentirás aucells cantar; y si vull menjar taronja, tu me la podrás pelar com á bona y santa monja. Y jo, com sech molt senzill, dels taronjers á la sombra, te'n daré, si'n vols, un grill com lo mànech d'una escombra. ¿que'm contestas, angelot?... Nitat, noya, que t'agrada? Cantotam, raiotinet, constotam, d'una vegada.

— Tot m'agrada, va formal, menos alló de la taronja; es una mala senyal perque jo vulga ser monja. Felicit voste mateix al devant d'un sant Antoni, que t'curará si pateix; que y qu'es lo, vull matrimoni.

(Diu: "vull corrent se'n va anar ple de rabia y de vergonya; y ella's diu que va pensar: — Que grati fort si té ruyra.)

Frederich Olavá

Aviat á Barcelona donarém gracias á Deu per la gent que'l cólera ha rebenat.

Aixó vol dir que prompte s' cantarà lo Te-Doy lúdano.

Y que á la calamitat del cólera tindrem de anyadirh alguns mils rals pera fomentar una epidemia pitjor. La de la llana.

Lo bandolerisme d'Andalusia també vol pendre cert tó caballeresco.

En Melgares, lo Bisco y Frasco Anton, que forman una trinitat de glorias conservadoras, van estar junts á beure en una taberna de Zafarraya, y al pagar lo gasto, deixaren pagadas unas copas pera la guardia civil, dihent que dintre de poch arribarian. Y aixis fou.

Allunyats los bandolers, comparegué desseguit la guardia civil, y al dirlos lo taberner que'n tenian un got de pagat de part d'en Melgares, se'l begueren ab tota tranquillicitat, y després continuaren son camí.

Lo bandatje ja prosperat tant, que fins ja té la seva aristocracia.

Es á quan podiam arribar en aquestos temps de conservadors.

¿Que dimontri están fent los diaris ministerial de Madrid ab la solut de D. Alfons?

En tots los tons haguts y per haber diuhen y repeteixen á cada moment que está bo, molt bó, que lo que ha tingut no ha sigut res, y que, vaja, que ni un baxaix té mes forasas.

Convinguts, homes. Pero no n'hi ha pera repetirho tant, que de sobras ho creyém.

No sembla sino que se empenyin en fer sospitar...

Se acota Totsants. Y'l govern se diu que tem molt á las castanyes que se li esperan.

En Zorrilla ha donat molts diners pera fer barcos.

Deu pensar que aviat s'ho trobrará tot junt.

Grans precaucions militars s'han pres á Madrid pera impedir un'altra manifestació anti-germanica.

Per aquest camí aviat nos obligarán á fernos vestir d'hulans per forsa.

Entre l'exagerat patriotisme d'uns y l'excés d'alemanisme del govern, tenim diversió pera rato.

Se diu que l'emperador d'Alemania ha sigut ferit cassant.

¿Cassant islas?...

De alguns dias á n'aquesta part sembla que s'está perseguint lo joch d'una manera poch acostumada en un ram que tants emplecs engreixava, desde gobernador á polissont.

Es lloable sempre la persecució seris del vici, y encara ho fora mes si en un dia donat se copessin totas las bancas del joch d'etzar conegut per loteria nacional.

Lo rey del As d'Oros Cárlos Ximple s'ha declarat director de son partit.

Guapo. No falta sino que per primera providencia mani fer una requissa de fluyas espanyolas pera donarlashi lo titol de húngaras de la real cambra.

Y aixis protegirá la industria nacional carca.

Lo conflicte ab Alemania va arreglantse.

Si senyor, del mateix modo que quan á un li roban un rellotje.

Quedantse sense la prenda afanada. Son tan diplomáticos aquests conservadors...

Lo gobernador de Murcia ha sorpres una partida de joch.

Y qui dirian que era'l jefe de la banca y amo del establiment?

L'arcalde. Ja podem ben dir: — Apaga la llus y seba.

Lo Te-Doy que s'ha cantat á Madrid ha costat al pagano contribuyent la friolera de sis mil duros.

En lo poble ahont no's troban diners pera emprendre milloras d'utilitat pública, es natural que's gastin los quartos pera engreixar capelluts y fer motxiganas de iglesia.

D'aquest modo, mentres los pobres obrers se moren de gana, lo bisbe madrileny podrá acreditar las ganguetas que son nou empleu proporciono als enganya ánimas de la vila del os. Ara que'ls topa, fan be d'aprofitarse.

A las barbaritats que de molt antich ve comentent la empresa del ferrocarril de Tarragona á Barcelona y Fransa, ara s'hi té d'anyadir la de rebaixar lo sou als maquinistas, y posar fongoners... ó manobras en lloch dels que abandonan las plassas.

Si quan succeheix alguna desgracia en aquestas vias se exigis bona responsabilitat pecuniaria á la empresa y's portes algun empleat gros á presiri, ja veuriam com s'acabarian ben aviat los abusos.

Pero ca, las empresas estalvian maquinistas pera pagar bons sous á personatjes polítichs que admeten lo nombrament nominal (y de nómina) pera fer l'honrris paper d'arcobot de las empresas ferrocarrileras.

Y aquesta es la causa de la inmunitat que gosan y per aixó van tan be los serveys de ferrocarrils.

Lo papa fallará alló de las Carolinas per Nadal.

Podrá fallarho pe'l govern, pero á ben segur que per la voluntat dels espanyols no ho fallaria pas ell.

Lo fallo té de ser pe'l temps dels turróns. ¿Com s'hi veu la mà dels conservadors!

S'ha robat la caixa de rentas estancadas de Torquemada (Palencia), en la qual hi havia 212 pesetas.

¿Ba! Una irregularitat que no arriba á cinquanta duros...

Ni val la pena d'anomenaria.

A Málaga s'han prohibit las representacions d'un drama que's titolava El Canalla.

Y á Madrid han denunciat, AVANS DE SORTIR, lo primer número d'un periódich titoliat La Canalla.

Los conservadors no poden sufrir aquestas alusions.

Tenian d'arribar importantas noticias de Filipinas.

Pero al govern no li convenian las tals noticias.

Y vetaquí que'l correu que tenia d'arribar lo dia 17 ó 18 d'aquest mes, no arribará fins al 25 ó 26, segons noticias oficials, á causa de las tempestas.

De modo que'l ministeri espanyol fins disposa dels temporals maritims pera trampear lo que li convé.

Aixó sí que ja es ser O terror dos mares.

En Lluís Millá, minyo que sab approfitar los ratos perduts en escriure pera colaborar en casi tots los periódichs catalans que's publican á Barcelona, nos ha temes un exemplar del periódich L'Actor cómich, número únich y exclusivament publicat per son benefici, que tindrà lloch lo próxim diumenje á Gracia en lo teatro Olimpo Graciense.

Ademés del programa de la funció, conté dit periódich varios traballs, uns en ratllas curtas y altres en plenas, dels de la devoció del beneficiat.

Que fassi quartos y que s'hi diverteixi, es lo millor que podem desitjarli.

Agrahim á la Comissió méica especial de higiene de Barcelona la remissió que'ns han fet d'un exemplar de sos Trabajos leídos en las sesiones académicas que celebra esta corporación.

En dit quadern s'hi troban interessantissims datos pera jutjar lo ram de que tracta á Barcelona.

Lo govern vol protegir á Vilanova y Geltrú. Y comensa pera volerla fer semblar á qual-sevol gran capital.

Y pera lograrho ha escullit lo medi mes contundent.

Denunciar periódichs. El Menajero, que veu la llum pública en aquella vila, ha sigut denunciat.

Es una distinció que'ls lliberals vilanovins tener de posar en compte pera agrahirla á son temps als conservadors.

Y consti que sentim lo percas, y que de totas veras desitjariam que'l esmeniat periódich, ne sortís en be d'aquesta engallinada conservadora.

No mes que per' aguantarse, lo govern diu que's conspira.

Y qui juga ab foc, al últim sol cremarse.

LAS DONAS

Quan se casa una noya,
molt manxera,
està trista y fins plorosa,
com si en aquell mateix acte
s'arrepentia del contracte
que la obliga a ser esposa.

Se mare també ne plora
mes d'un home,
demostrant saberli greu
lo deixà a sa bona filla,
puig casantla, es clar, perilla
de no tenirla prop seu.

Mes si entrém a l'interior
de son cor,
veríam que, ab veritat,
penxa la mare embuada:
—(Gracias a Deu, li casada!)
Y la filla:—(M'hi casat!)

L'AVI PERAS

Los pochos llanuts que hi han a Reus tracta-
ren d'organisar un bram matinal conegut per
rosari de la aurora, y ca, ni tan sols pogueren
reunir quatre beyatas y un cabo.

Allí si acàs per lo que s'trobaria molta gent
fora pera anarlos a saludar.

Sempre que ls saludos fossin dels que gasta-
ren a Barcelona la última primavera ab los
suroristas de la Mercè.

Lo rector de Tornabous també es del género
dels aixerits.

Un jove del poble tenia de casarse, y per tal
motiu feu una visita al reverent, exposantli son
desitj.

Pero l'rector li recordà que no s'havian fet
encara funerals per la mort de son pare, y per
conseqüent, si no pagava avans uns funerals,
no l'casaria.

Lo jove li contestà que ja s'reuniria la fami-
lia després del casori, y tots junts acordaria
els funerals de son pare.

—Ca barret, va dir l'ensotnat; si no pagas
funerals per endavant, no hi ha casca.

—Pero si ara tota la familia no es al poble,
y no podrian arhi!

—Bueno; tu deixas pagats los funerals, y
després ja esperarém a ferlos fins que a tots
plegats vos vinga be.

Y l'casassa del jove s'hi deixà caure,
pagant ab aquesta condició.

Y que dirian que va fer llavors l'enganya-
ánimas?

Tan bon punt tingué ls quartos, va dir que
cantaria l'gori-gori lo próxim dimecres, tant si
la familia hi era com no, que a la anima del
difunt ja li faria bon profit.

Lo jove va protestar, pero no li va valer, y
a la iglesia va ferse la mosca saballonera per
son pare sense la assistència de ningú de la
familia.

(Pero quan se desenganyaràn los tontos de
pagar quartos per tals funcions?)

Uns missionistas han anat per Torelló divertint
molt al vehinat ab funcions al ayre lliure.

Si l' senyor Alegria contractés d'aquets pa-
lassos, desseguit m'abonava al Circo equestre.

Lo rabadà de las monjetas del Hospital de
Vilanova y Geltrú, home Roig, gras, jove y de
empenta pera sortir de qualsevol compromís,
fa algunas setmanas va bramardes d'ubell
sagrat de Canyellas; maltractant a tots los li-
berals y defensant los freres del any 35.

Baladreant li queya la baba de gust y feya
dormir a las demés reverencias que se l'escota-
tavan.

Los telgrosos deyan amen a caparrada seca.
Canyellas es lo poble d'aquells entorns que
dougú mes gent a la facció.

Vetaquí las agallas del flament prebere de-
vant de tan competent auditori.

Un altre rasgo de caritat evangélica del rec-
tor de Tornabous.

Uns noyets van anarli a demanar caritat a la

porta de sa casa, y l'reverent va sortir a donar-
los... cosas en abundancia, fins a ferlos anar
per terra.

Llavors un vehi que passava, indignat de tal
atropell, crida per son nom al rector, dibentlli:

—Bruto, deixals estar. Si aquets noys fossen
parents meus, t'asseguro que no ls maltracta-
rias aixis, ó t'ho diria jo d'un altra manera.

Y contestà l'sotana:
—Igual faria que fossen teus com no. Jo ho
arregio d'aquesta manera.

Donchs ja ho saben: lo rector de Tornabous
fa la caritat... a trompadas.

(Quin cabecilla n'hi deu haber!

A l'hospital civil de Tarragona va morir fa
duas setmanas un pobre home, deixant a sa
muller en un mar de tragerias, y tenint de ven-
dres tot lo de casa pera enterrarlo decentment,
com s'acostuma a dir.

Anaren a contractar tres capellans y una creu
per l'enterró, y ls ensotnats, com que s'trac-
tava d'un pobre, volgueren cobrar per ende-
vant los quinze rals en que tenen tarifada dita
cerimonia.

Pero com musich pagat fa mal só, feren una
hora tant al enterró, y encara no hi anaren mes
que dos ruchs negres, mossen Trampas y en
Pacheca, en lloch dels tres convinguts.

Després, per la ausencia d'un capellà al en-
terro, feren tornar dos rals a la familia del di-
funt.

(Quinas matemáticas las clericals!
Quince, repartit per tres, no tocan dos a cada
un!

Vaja, que ab aquesta gent, no s'hi pot anar
ni al cel.

Perque fins pe l'camí vos esplotarian.

Los capellans en tot menjan.
Durant lo cólera esconyava al públich ab
missas y funerals.

Ara que ha passat, ó s'està acabant, ja l'es-
premen ab Te-Deums.

Ell si que no pot perdre may.

La qüestió son quartos.

Y es precis confessar que entenen molt en
saberne bascar.

Ha sigut robada una iglesia d'Archena.
Al sagrista no l'han agafat.

Tot siga per Deu.

Lo ruch negre de Pont de Vilomara està ne-
guitós pera donar consol y buscar soletat pera
una minyona a la que ell ha fet agafar lo mal
de Sant Cristófol nano, de resultas del qual ara
a la piadosa noya li agafen vómits y desitjos tot
sovint.

Y l'rector pera curarla
no s'dona punt de repús,
y sempre està neguitós
per voler santificarla.

Los freres de Manresa s'espavilan pera veu-
re si poden arrencar dels paguesos d'aquells en-
torns que s'avenen a pagar voluntariament lo
que avans era forós: los delmes.

Carregats de tan santas intencions se presen-
tan los freres ab las alforjas a coll que se recullen
las cullitas de grans, llegums, verduras,
vi, etc., y pidolan pe l'convent.

Pero acostuma a succerhirlos sovint que ls
paguesos fan lo pagues, y la major part de vege-
das se n'tenen de tornar ab la cúa entre las
camas.

Y es que ja a tothom repugna la ganduleria.

ATENCIÓN!

Aquell que lleys malxanas no fabrica,
y desdenyosament encara "a llucx,
y no content d'aró, tot ho motruoca,
dona a entendre ben be qu' es un traffic.

Mes no volém nosaltres gens ni moca
sufrir mes lo rosch de tanta cuca,
qui del país, la dignitat trabuca,
convé clavarli fins al puny la pica.

D'ix modo, provocant una borrasca,
farém caure de cul a gent tan toca;
y en vriat, cal que fem aquesta tasca;
si no s'fa, nostra sort serà molt fosca,
y es segü que de fem caurem en basca,
si decidits no hi trenguem la cloca.

XARADA

La abadesa quart tres dies,
que se mare, segons deyan,
ha quart tres quart y no feyan
may cap acte púlgos,
ata te una madalla
d'un diaquet que va tenir,
d'una covens-quart dos que ahir
li destronà quan tenia.
Pero lo cert del cas es
que fa temps está total,
y vol, de lo ó de mal,
sortir prompte d'allí 'hont es,
per poscar dur alta pinta,
semblar tres dies al jove,
com lo geyen corrent
que deschen es de tres quinta.

ARREÑARAL

MUDANSA

Tothom ne té, de segü,
de ho.
Mejup, per ser mes gustós,
du.
Tinch una gallina qu' es
tres.
De vergonya 'n té 'n Ricart
quart.
Los diumenjx veig y tinch
de la cúa.
Tot arbre té, li es precis,
du.
De tempra ja es Martinet
no 'n art.
(No hi tingut pu cap descurt?
que de ser tan llerch hi 'n cania.
(Ah, sí, que aquesta mudansa
poch no sigt.)

J. PRATS Y N.

SOLUCIONES

É LAS CANTORIAS DEL NÚMERO PASADO
XARADA: — Cle-up-lll-dus.
GEOGRÁFICO: — Una misas una posseta.

CORRESPONDENCIA

B. Vallés: Anirá algunas de las caburias que
envia. La poesia no fia. — P. Rastell: No fan lo pes—
Mata-donats: Per ser la primera que ha escrit, es huan-
toso, dolenta. — J. Gual: No hian. — Pep Nardit: Li pos-
taram, algo adobat. — J. Moret: Anirá alguna coseta. —
Tatle: No ho es tant com vosat ginta, pero de facto mes
dul que y creix. La intenció del sonet, hej pafó res mes
que la intenció. — Aletta: (Manta de sonets) Home, pro-
curi conassar ab radolina. — Kropf: Insertarem un
serotichillo. — B. P.: Pera publicar lats com los a que fa
vosat referencia, se necessita la responsabilitat del que
dona la noticia. — Sir Byron: No fa per casa la poesia de
moment. La signos es massa defectuosa. Aprofitarem
algunas cantantillas. A l'artidiet veyem al 'na quedara
sentit y humor pera posarli mitjas solas y talons. — J.
B. R.: Després de lo passat, se creuria inquina nostra
la publicació de son article contra aquell periodich, lo
qual es primer obsecia a d'arri cabuda. — J. D.: Crepim
que no té de fer cas de las tonterias que li digan, per
satindades que vagin. Nosaltres no hubem fet mes que l'
que debiam, retrassant la mal intencionada agressió.
Gracias per l'envio de la fulla, y disposi com sempre. —
A. Costa Adobat: Epigramas, podria anar; lo demés, ni
adobant. — Ca. Jafonari: Efectivament lo que envia es
traball perdit, tal com vosat dia. Aixis que ho fassi mi-
llor, podrem aprofitars. — C. de G.: Los epigramas no
son tals epigramas. Aprofitarem las cantantillas ar-
güentias. Ah! Si torna a escriure, pensí a posar lo sello
correspondent a la carta. — J. R. y V.: Està be, pero ja no
té oportunitat. — A. Rosell: Adobadeta insertarem la
poesia. — J. Staranet: De tot lo que envia n' aprofitarem
basant. — J. Lanac: La sinonimia es manas; lo demés
pitjor. — J. E. R.: A lo del altre periodich no podem con-
testarli. La poesia enviada, però nosaltres, no té prou
interés. — Arrednabal: Anirá tot. — Burroci: Los fan pagar
per la inserció? Donchs los tontos son los que pagan. —
Ruch Negrat: Anirá algo. Y gracias de la noticia, que se
'na habia passat per ali. — M. Mayoni: (Vol dir que es
un epigramas lo que envia? Donchs miri, no ho habiam
conegut. — J. Frigüit: Si té empenyo en anar a presir,
passi per aquesta redacció, donguins nom y senyas, y li
publicarem l'artidiet del geyen. Los demés be direcció.
— E. Lhar: Qui li va dir, va peccarlo. — F. Rabassa: No fa
per nosaltres. — F. Huete: Per la abundancia d'aquesta
mensa d'originals, no li podem prometre res en concret.
— A. G. T.: Anirá. — Barran: No fia. — A. N.: Tampoch.
— Joanet de Tarragona: Pera ser a temps pe l' número
passat, tenia d'atribir lo dimars. Ara ja no es oportú
aquell mateix article. Tingui present lo del dimecres per
un' altra vegada. — E. Milla: Casi tot ho anirem a pro-
fitant. — R. Ferré: Los sonets son massa dificils; pera
començar fassi altres classes de versos de menos dificul-
tats. — J. Staranet: De lo últimament envia: la poesia
no fia, pero aprofitarem algunas caborias. — J. E. R.: De
la massa llarga y pesada. — M. Gardó: La setmana en-
trant poser li farem cabre. — E. Daura: Anirá l'article.

LA AGONÍA DEL MICROBI

Ab desinfectants y laudano
al Microbi hem fastidiat,
y al ajudarnos lo fret
li fem te 'ls últims badalls.

Los poruchs que van fugir
se 'l miran mitj tremolant,
y esperan que espetnegui
pera entrar a la ciutat.

Mes jòh fat de las desgracias!
Molts dels senyors emigrats
tornan ben nets de butaca
y plens d'inglesos fins dalt.

J. Hopart
85